

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 3 marca 2015 r. wydanym w sprawie z wniosku J. K. z udziałem Z. S., Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi utrzymał w mocy, dokonany przez referendarza sądowego w dniu 10 listopada 2014 r., wpis hipoteki przymusowej do kwoty 6.562,13 zł na udziale Z. S. wynoszącym 1/2 w prawie własności nieruchomości położonej w Ł., przy ul. (...), dla którego to lokalu prowadzone jest księga wieczysta (...).

Sąd Rejonowy wskazał, że we wniesionej przez siebie skardze na wpis hipoteki dokonany przez referendarza sądowego uczestnik podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczeń wnioskodawcy objętych wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi, wydanego w sprawie II C 1801/00, stanowiącym podstawę wpisu hipoteki przymusowej.

Skarga nie mogła zostać uwzględniona.

Sąd Rejonowy wskazał, że stosownie do art. 109 ustawy o księgach wieczystych i hipotece wierzyciel, którego wierzytelność jest stwierdzona tytułem wykonawczym określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym, może na podstawie tego tytułu uzyskać hipotekę na wszystkich nieruchomościach dłużnika (hipoteka przymusowa).

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że poza zakres jego kognicji wykracza badanie prawidłowości trybu prowadzenia postępowania i merytorycznej treści tytułu wykonawczego. W postępowaniu o wpis nie może on badać innych dokumentów ani okoliczności, a w szczególności tego, czy wierzytelność objęta wnioskiem istnieje. Dłużnik kwestionujący uprawnienia wierzyciela, posiadającego tytuł wykonawczy może jedynie, w przewidzianym postępowaniu, innym niż wieczystoksięgowo, zwalczać w stosowny sposób tytuł wykonawczy. Dopóki jednak tytuł taki istnieje, dopóty wierzyciel w nim wskazany jest uprawniony do żądania wpisu hipoteki przymusowej.

Skoro w postępowaniu o wpis nie bada się istnienia ani zasadności obowiązku, który potwierdzono w tytule wykonawczym, to zarzut przedawnienia podniesiony w skardze nie może być uwzględniony.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji zaskarżonego postanowienia.

Powyższe postanowienie apelacją zaskarżył uczestnik postępowania wnosząc o wykreślenie wpisu bądź jego uchylenie.

Apelujący podniósł, że roszczenie wnioskodawcy objęte przedłożonym wyrokiem sądowym uległo przedawnieniu, a nadto, iż w toku procesu w sprawie o zasądzenie Sąd nie wziął pod uwagę wszystkich dowodów.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Księga wieczysta (...) prowadzona jest przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi dla nieruchomości położonej w Ł., przy ul. (...). W dziale II przedmiotowej księgi wieczystej jako współwłaściciele nieruchomości ujawnieni są Z. S. i U. M. po 1/2 części każde z nich (dowód – akta księgi wieczystej).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 10 maja 2001 roku, wydanym w sprawie II C 1801/00, Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził w punkcie 3. wyroku od Z. S. na rzecz J. K. i P. M. solidarnie kwotę 6.000 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (dowód – wyrok k. 123).

Postanowieniem z dnia 28 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi wydał na rzecz J. K. i P. M. dalszy tytuł wykonawczy na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 10 maja 2001 roku, wydanego w sprawie II C 1801/00 w zakresie punktu 3., celem ustanowienia hipoteki przymusowej na należącym do Z. S. udziale we współwłasności nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą (...), oznaczając ten tytuł liczbą porządkową 3 (dowód – odpis postanowienia k. 124).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 roku, wydanym w sprawie I C 395/12, Sąd Rejonowy w Częstochowie zasądził w punkcie 2. wyroku od Z. S. na rzecz J. K. kwotę 1.217 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Rozpoznając apelację od powyższego wyroku, wyrokiem z dnia 18 marca 2014 roku, wydanym w sprawie VI Ca 109/14, Sąd Okręgowy w Częstochowie zasądził w punkcie 2. wyroku od Z. S. na rzecz J. K. kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. W dniu 19 maja 2014 roku wyroki te zostały opatrzone klauzulą wykonalności na rzecz J. K. (dowód – wyrok k. 125).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, a podniesione w niej zarzuty uznane być muszą za chybione.

Jak wynika z treści art. 626⁸ § 2 k.p.c. rozpoznając wniosek o wpis sąd wieczystoksięgowy bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej.

W tej sytuacji w ogóle nie mogą być przedmiotem badania zarzuty dotyczące merytorycznej treści prawomocnych orzeczeń sądowych, gdyż są one wykonalne, a ich treść jest wiążąca dla sądów obydwu instancji. Sąd wieczystoksięgowy nie jest więc uprawniony do badania, czy należność objęta przedmiotowym nakazem zapłaty uległa przedawnieniu. Powyższa kwestia może być badana co najwyżej w ewentualnym procesie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Tym bardziej poza kognicję Sądu wieczystoksięgowego wykracza kwestia oceny prawidłowości postępowań poprzedzających wydanie wyżej wskazanych wyroków.

W tej sytuacji apelację należało oddalić, a to na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c..

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., obciążając nimi uczestnika postępowania wobec oddalenia apelacji.

Zasądzona z tego tytułu kwota stanowi wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawcy w postępowaniu apelacyjnym, ustalone w oparciu o § 7 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 j.t.).

Biorąc pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia brak było podstaw do przyznania powyższego wynagrodzenia w stawce innej niż stawka minimalna.